

слѣ . . . въ споменѣ) послѣ, ти самъ знаешъ 16—17 годишни юноши какво правятъ, какъ чисто и безусловно се прѣдаватъ и . . .

Павелъ. (Съкрушенъ) И послѣ ?

Тепавски. Послѣ, като всѣка юношка любовъ, исчезва. Азъ бѣхъ забравилъ. Животътъ ни раздѣли. Прѣдъ насъ имаше толкова по-други изисквания.

Павелъ. Така ?

Тепавски. Тъкмо тъй и ако не бѣше —

Павелъ. Кое ако не бѣше ?

Тепавски. Срѣщата ни прѣди да заминете въ Петербургъ.

Павелъ. Тогава !

Тепавски. Тогава юношескитѣ дни възврѣнаха. Азъ почувствувахъ себе си плѣненъ . . . И благодарение на раздѣлата . . . Инѣкъ.

Павелъ. Инѣкъ ?

Тепавски. Кой знае какво щѣхъ да направя ?

Павелъ. Така ! (Става нездържанъ и закрачва изъ стаята). (На себе си). Още оттогава ! . . . Оттогава.

Павелъ. А слѣдъ това ?

Тепавски. Слѣдъ това азъ само се обаждахъ сегистъ-тогисъ съ нѣкоя картичка —

Павелъ. Само толкова ?

Тепавски. Нищо повече.

Павелъ. А тя.

Тепавски. И тя сжщо.

Павелъ. Тя не ти ли пишеше нѣщо ?

Тепавски. Нито дума.

Павелъ. Нито дума.

Тепавски. (Слѣдъ късо замълчаване) Собствено —

Павелъ. Какво собствено ?